

A kezdet előtt

Csak egyetlen birodalom lebegett a Kozmosz feketeségében.

Thabat istennő onnan kémlelte az üres életteleniséget.

Palotája mindig ugyanazt az utat járta be a semmiben.

Az eltelt utak alatt az Istennő meggyűlölte a változatlanságot és az egyedüllétet.

Otthonát is ezen érzései nevezték el, birodalma a Magányos Csillag nevet kapta.

Thabat viszont fényre vágyott, örök mozgásra és állandó változásra.

Ezért a Magányos Csillag által bejárt utat tizenkét egyenlő részre osztotta fel, amiben tizenkét világot helyezett el.

Hogy jobban láthassa őket, fényeket idézett körük, ezek lettek a Nap, a Hold és Csillagok.

Miután fény töltötte be a világokat, száműzte az ürességet, életet teremtett rájuk.

Mind a tizenkettőre mást-mást alkotott, hogy minden megtörténhessen, aminek csak meg kell történnie.

Még egyszer utoljára megszemlélte a változatlanságot, majd elindította az időt, hogy világai kedvük szerint formálódni tudjanak.

Thabat, az örök utazó, egyetlen világában sem időzött sokáig.

Maga helyett mindegyikben egy helytartót, egy Szentet hívott életre, és hagyta útmutatónak maga helyett.

A Szent a Magányos Csillag visszatérésekor mindig pár gondtalan napot teremtvő anyjával tölt, hogy ideje lejártával vele együtt folytassa az utazást a világok között.

Ősföld Szentje gondját viselte a csupasz embereknek, megszánya őket juttatott nekik saját hatalmából, a mágiából.

Majd, hogy számontarthassák múlandó életüket, rájuk hagyományozta az idő mérésének képességét.

Anyja egy útját egy évnek nevezte el, és ebben megőrizte Thabat tizenkettes osztását. Így születtek meg a hónapok, három fontos ünneppel forgatva az idő örök kerekét.

Visszatérés Havában a Magányos Csillag ismét megjelenik a nyári égen az új év kezdeteként, hogy az Elvonulás Havában, az ősz érkezésekor a többi világba induljon. A nappalok egyre rövidülnek, és a sötétséget csak a mágia ajándékának ünnepe szakítja meg a

Teremtő Mágia Havában.

Onnantól újra nyúlnak a nappalok egyre készülve Thabat visszatérésére és az új esztendőre.

Prológus

Virágzás Hava 17.[1]

Ha megkérdeznék, melyik születésnapod jutna először eszedbe?

Hugó erre a kérdésre bármikor rávágta volna, hogy a hatodik. Ami csak azért érdekes, mert aznap nem volt születésnapja, de az egészen biztos, hogy akkor született újra. Először? És azóta hányszor? Mennyi esélye van annak, hogy egynél többször szülessen újra valaki? Szokták ezt számolni?

Még mindig élénken élt emlékezetében, ami akkor történt. Aznap az anyja érte tudott jönni az iskolába, és nem valamelyik környéken lakó szülő vitte haza, amikor a saját gyerekéért is ment. Madarat lehetett fogatni vele minden alkalommal, amikor az anyja megjelent az osztályajtóban. Annál is inkább, mert ilyenkor mindig megálltak az iskola közelében található cukrászdánál, és Hugó választhatott valamit magának. Ő minden alkalommal a gesztenyepüré mellett döntött, amit azóta már képtelen megenni.

Minden csodálatos volt. A gesztenyepüré tetejére még két szem kóktelecseresznyét is csempészett neki a kedves pincérnő, és kevésszer esett annyira jól a nassolás, mint akkor. Talán éppen azért égett bele az a számos jelentéktelennek tűnő részlet az agyába, ami utána történt.

Elég rossz környéken laktak a fővárosban, Csillagfényfokon. Amikor az osztálytársai szülei hozták el – azokat kivéve, akiknek nem ott, valamelyik szakadt panelben volt a lakásuk –, általában csak szóltak neki, hogy melyik megállóban kell leszállnia a buszról, és onnantól kezdve magára volt utalva. Soha nem neheztelt ezért senkire, hiszen ő is általában hazáig futott a buszmegállótól. Még szerencse, hogy pont a legközelebbi lakóépületig kellett rohannia.

Aznap viszont nem futott, mert nem volt egyedül. A megszokott útvonalon tartottak haza a szokásos emeletes busszal. Leszállva róla, az anyja kezébe csimpaszkodva épp elindult volna a bérházuk irányába, de a nő gyengéden más irányba fordította.

– Még vennünk kell pár dolgot a vacsorához – terelte a magas épületek közt megbúvó bolt felé.

Hugó egyedül általában nem mehetett oda, mert a közelben található kocsmá miatt elég kétes társaság szokott megfordulni arrafelé. Azt pedig nem engedhették meg maguknak, hogy valaki elvegye a gyerektől a bevásárlásra kapott pénzt.

Apropó bevásárlás. Magához a vacsorához tényleg csak néhány dolgot vettek. Alkoholos italokat viszont annál többet. Hugó akkor már kezdte sejteni, hogy valami nagyon nem jó az apjával, de ha van a hűtőben elég abból a dobozos valamiből, akkor anyja nem sírva mesél neki aznap este, és nem lesz reggelre kék és zöld az arca.

Aznap bevásárlás után nem egy környékbeli banda támadta meg őket. Hugó apja rontott rájuk a buszmegálló közelében, számonkérve az anyját, hogy már megint mennyi pénzt szórt el erre a hülye kölyökre. A nő egy szót sem szólt a gesztenyepüréről, és ő is megtanulta már, hogy ilyenkor neki sem szabad. Akkor mégsem maradt csendben.

– Szerettem volna egy nyálókát. De anya nem vette meg.

Az apja összeszűkülött szemmel fordult felé, nem szólt, csak akkora lendülettel vágta pofon, hogy Hugó felborult tőle. Anyja sikolyára nyitotta ki újra a szemét, és akkor még a vér is meghűlt az ereiben. A nő rárontott az apjára, éles körmeivel végigszántotta a férfi arcát, akinek erre állatias üvöltés tört fel a torkából.

Olyan gyorsan történt minden. Hugó nem tudta volna megmondani, apja honnan húzta elő azt a kést. A következő pillanatban az ugrós penge beszaladt anyja bordái közé. A nő hangtalanul csuklott össze, és nem mozdult többet.

Hugó agyát addig soha nem ismert érzések öntötték el, a feje szét akart robbanni, annyira feszítették. Mielőtt elsötétült volna körülötte a világ, azt mégis biztosan érezte, hogy az a rengeteg kavargó kép és indulat nem tőle származik. Soha egyik sem volt az övé.

Senki nem tudta pontosan elmondani neki, mi történt ezután. Állítólag az útra lökte az apját, pont egy arra tartó autó elé. Rejtély, hogy volt képes erre hat évesen. Nem emlékezett rá, csak arra, hogy sokáig ült úgy a járdán, és közben azt hitte, véget ért körülötte a világ.

Ismeretlenek jöttek érte és vitték el egy olyan helyre, ahol rengeteg hozzá hasonló gyerek élt. Hasonló abból a szempontból, hogy nekik éppúgy nem maradt senkijük, mint Hugónak.

Hatévesen született újra először. Abban a pillanatban, amikor embert ölt.

[1] Ősföld időszámításához lásd még a Függelék, I. Időszámítás című szakaszt

1. Most

Virágzás Hava 9.

– Hogy érzed magad ma, Hugó? – kérdezte tőle Oberstorm azon a negédes hangon, amitől mindig kitörte a frász.

– Nem tudom... – felelte magához híven. – Ugyanúgy?

Általában ilyen bizonytalanul válaszolt az orvos kérdéseire, amikről nem is értette, hogy egyáltalán miért kell feltennie őket, mert úgylát a leletei alapján alkot diagnózist. Hugó véleménye egyébként az volt az idősödő, aszott férfiről, hogy szimuláns disznónak tart minden nála megforduló beteget, és ez alól fiatal páciense maga sem kivétel. Ezek után miért igyekezzen meggyőzni arról, hogy ő ugyan nem

szimulál semmit? Mindig mindent úgy csinált, ahogy meghagyták neki. És azóta, ha nincs is jól, de legalább tűrhetően érzi magát.

Vagy nem. Honnan jött ez a gondolat? Még azelőtt megállította magát, hogy megrázta volna a fejét. Azt nehezen magyarázta volna meg Oberstormnak. Gondolni sem akart arra a faggatózásra. Nem kívánta a háta közepére sem. Ezalatt az orvos, mit sem észlelve páciense tépelődéséből, leült vele szemben az asztala mögé, és néhány lapot emelt ki Hugó kartonjából.

– Itt vannak a legfrissebb leleteid. – Nem fáradt azzal, hogy megmutassa az eredményeket a másíknak, ezerszer értésére adta, hogy úgysem fogna fel semmit a számokból és az orvosi nyelvből. – Úgy látom, jól bevált a legutóbbi kísérleti gyógyszered. A jobb hatás érdekében viszont azt gondolom, le kell cserélnünk egy másikat is. Ez a kettő együtt kiválóan működik majd. Szeded pár hétig, és utána minden úgy lesz, ahogy lennie kell.

– Tőlem – vont vállat Hugó.

– Ezt ma elkezded szedni – beszélt tovább az orvos, mintha közbe sem szóltak volna –, én pedig szeretném, ha egy hét múlva visszajönnél kontrollra, hogy megnézhessem, tényleg minden a terveknek megfelelő-e.

– Egy hét múlva lesz a születésnapom – rázta meg a fejét.

– Rendben, akkor ne pont egy hét múlva – vett egy türelmetlen lélegzetet Oberstorm, mint aki nem érti, hogy a betegeit miért befolyásolja bármi olyan apróság, mint egy születésnap. – Mit szólsz a tizennyolcadikához?

– Akkor jó lesz – egyezett bele ő.

– Remek. Szerintem most végre sikerült megoldanom mindent. Ha jól mennek a dolgok, egy hét múlva áttörést érünk el a kezelésedben.

Hugó hitte is, meg nem is. Nem ez lesz az első beígért, de remélhetőleg elmaradó áttörés.

Virágzás Hava 17.

– Remélem, készen vagy végre! – Elspeth szinte rárúgta az ajtót Hugóra. – Apa mindjárt itt lesz, és megyünk ünnepelni!

Hugó az ajkába harapott, és úgy nézett fel szerves kémia és fitoterápia tanulmányaiból, hogy félhosszú, hullámos, fekete haja a szemébe hullott, jeges-zöldes szeme alig látszott ki a megzabolázhatatlan tincsek alól. Igen, az ünneplés. Nem ment ki a fejéből, épp csak nem érzett semmi kedvet magában ehhez. Mondjuk ahhoz sem, hogy a gyógynövénytan vizsgájára készüljön – erre akart szakosodni gyógyszerészként. A súlyos könyvek és millió jegyzet társaságában eltöltött délután és este mégis vonzóbb opciónak tűnt, mint az ünneplés.

Aznap lett huszonhat éves, de nem volt születésnapja. Talán abba kellett volna hagynia, hogy *attól* a naptól számítsa az éveit. Viszont eddig hiába határozta el ezt, mindig képtelennek bizonyult rá. Hogyan engedhetné el ezt a dátumot? Akkor változott meg minden. Akkor érezte először, hogy ő már nem az a hatéves fiú, aki addig volt. Valami visszafordíthatatlanul átfarmálódott benne. És az a valami azóta sem jött rendbe.

A hangulatán az sem segített, hogy azóta eltelt húsz év. Ennyi idő alatt már könnyebbnek kellene lennie, nem? Csak mert az elmúlt évek alatt ugyanolyan nehéz és fájdalmas maradt. A sors azon fitorára meg gondolni sem akart, miszerint nemcsak az újjászületéséről szokott ilyenkor megemlékezni, hanem az örökbefogadásáról is. Hatévesen reménykedni sem mert abban, hogy valaha még egyszer családba kerül. Ráadásul nem is akárhova, az akkori és azóta is legjobb barátja családjába. A lányt és a féltestvérét is örökbe fogadták, és mint Hugó később megtudta, barátja addig rágta apjuk fülét, míg őt is magukhoz nem vette.

– Ezek szerint nem vagy még kész – ült le asztala sarkára Elspeth, és búzavirágkék szemével lesújtóan mérte végig Hugót.

– Az az igazság, hogy nem – felelt neki szenvtelenül. Nem nézett rá, a lány válla fölött a túlsó falon egy foltra meredt. – Azt hittem, megúszom ebben az évben.

– Persze! – nevetett fel fogadott húga. – Mert apa csak úgy el szokta engedni az Isten-hozott-a-családban napokat! Az enyémet és Dyllonét is megtartottuk korábban.

– És Dyllon is épp annyira élvezte, mint amennyire látszott rajta. Lassan harminckét éves lesz, és a háta közepére sem kívánja ezt az egészet.

– Szerintem csak kivetíted rá a saját ellenérzéseidet – nevetett fel Elspeth. – Te is tudod, hogy imádja ezeket a napokat. Viszont nincs időnk, úgyhogy ne kérsd magad, hanem lódulj végre öltözni. Gondolom, nem örülnél neki, ha macinaciban készülnének rólad a fotók a pizzériában.

– Uh, pizzázni megyünk? – temette tenyerébe az arcát.

– Mintha nem az lenne a kedvenc kajád, és nem tudnál pizzát enni pizzával!

– De mi van, ha ma nem akarok azt enni? – nézett ki az ujjai közül Elspeth-re.

– Apa elég rugalmas, és ez a te napod, szóval úgyis te választod ki, hova menjünk.

Hogy Hugó ne húzhasa tovább az időt, a lány ellentmondást nem tűrően becsapta az egyik vaskos könyvet, amiből fogadott bátyja épp tanult. A protestálás, hogy még jelzőt sem tudott a lapok közé csúsztatni, semennyire sem hatotta meg. Hugó végül egy sóhajtás kíséretében lépett el az asztaltól a szekrényéhez, hogy előszedjen pár ruhát, amiben legalább vállalható lesz a megjelenése.

– Tudom, miért nem szereted ezt a napot és az ünneplést – hallotta meg a háta mögül Elspeth bátortalan suttogását. – De... apa sem akarja azt, hogy a rosszra emlékezz. Jó élményeket akar adni neked is, ahogy velünk is mindig erre törekedett.

– Tudom – dűnnyögte válaszul alig érthetően –, csak... nehéz nem szörnyetegnek éreznem magam. És ezen a mai nap egyáltalán nem segít.

– Erről már annyiszor beszéltünk... Nem vagy szörnyeteg, Hugó. – Erre a kijelentésre viszont Elspeth hiába várt egy elsuttogott *tudom*-ot, most sem jött felelet, ahogy eddig egyszer sem. A lány sóhajtva lépett ki a szobaajtón, a küszöbről szólt még vissza. – Szedd össze magad, én meg majd a nappaliban várlak.

Miután magára maradt, kelletlenül öltözködni kezdett. Fekete farmert vett fel, szürke inget és sötétszürke zakót. Ahogy megállt a tükör előtt, hogy megnézzze magát, arra a megállapításra kellett jutnia, hogy sárgászöld szemét leszámítva határozottan monokróm hatást kelt a megjelenése. Ezzel a szettel, beteg-sápadt bőrével és szeme alatt éktelenkedő fekete karikákkal legalább tizenöt évvel tűnt idősebbnek a koránál. Ha nem többel...

Általában mindig Dyllont nézték az ő öccsének, és nem fordítva. Az Elspeth-nél világosabb, szinte már szőkébe hajló hajú férfit ártatlan-kék szeme és kislíus vonásai miatt mindig a fiatalabbnak gondolták öccsénél. De olyan is előfordult már, hogy a húgát is idősebbnek gondolták nála.

Miután Hugó úgy ítélte meg, hogy ennél többet nem lehet kihozni a megjelenéséből, zsebébe csúsztatta a mobilját, és kilépett a szobájából. Az ajtót nem csukta be maga mögött, nem titkolt semmit az életéből. Mindig patinás rendet tartott maga körül, egyedül az asztalán uralkodott káosz. De amikor az órára készült, meg sem próbált tenni ellene.

Lesétált az emeletről a nappaliba, ahol Elspeth az egyik fotelben felhúzott lábakkal ült, és elmerült telefonja nyomkodásában. Világosbarna haja az arcába hullott, így Hugó nem tudott olvasni a vonásaiból. Ennek ellenére lehuppant vele szembe, és addig meredt a lányra hideg fényű szemével, amíg ő rá nem emelte felhős tekintetét.

– Ki és mit csinált? – kérdezte azonnal Hugó, miközben lehuppant egy másik fotelba. – Kit kell megverni? Elspeth csak sóhajtott egy hatalmasat, és fejcsóválva válaszolt:

– Nem vagy te az a verekedős fajta.

Hugó szégyenkezve félrefordult. Nem tudta mivel érvényteleníteni a lány kijelentését. Majdnem két méteres termete ellenére is olyan sovány volt, mintha még mindig éhezne, akárcsak az intézetben.

Semennyi izom nem telepedett meg a csontjain, igaz, nem is tett semmit ennek érdekében. Fizikai állóképességét tekintve nem csodálkozott volna azon, ha még Elspeth is összecsomagolja.

– De még lehetek – felelte mégis a maga színtelen, érzelmektől mentes hangján.

– Kérlek. Mind a ketten tudjuk, hogy előbb fogod megmérgezni valamivel Dyllont, minthogy kezet emelj rá.

– Most épp hashajtó hatású növényi kivonatokról tanultam – vont vállat. – Csak egy szavadba kerül, és az italába csempésem.

– Efelől nem voltak kétségeim – nevetett fel Elspeth. – De nem is akarsz tudni, hogy miért kellene megbüntetni?

– Annyira nem érdekel. De ha azt mondd, megérdemli, akkor szívesen megmérgezem. Persze szigorúan csak oktató jelleggel.

Elspeth-nek nem nyílt módja sem középső bátyja szenvtelenségét szóvá tenni, sem Dyllont a védelmébe venni, mert abban a pillanatban nyílt az ajtó, és örökbefogadó apjuk, Ragnar lépett be a nappaliba. Hugó meglepetten kapta fel a fejét, nem hallotta kinyílni a bejárati ajtót. Nem szerette, amikor emberek meg tudták lepni az érkezésükkel.

Szemrehányó tekintettel meredt az érkezőre, aki mit sem törődött azzal, hogy mit zavart meg. A fogashoz ment, felakasztotta rá elegáns ballonkabátját, majd a másik kettőhöz közelebb lépve, kényelmesen öltönytadrágja zsebébe dugta a kezét. Megjelenése minden átlagossága és az iménti könnyed mozdulat ellenére is tekintélyt parancsoló volt, vonzotta a tekinteteket. Őszbe forduló barna haját amolyan "üzletemberesre" vágatta. Sötét gesztenyeszín szeme szinte mindig vidáman csillogott, aminek sarkában a szarkalábak olyan hatást kölcsönöztek arcának, mintha mindig jó kedve lenne, akkor is, amikor épp gyanakodva méregette a gyerekeit.

– Kit oktatunk, és mire? – kérdezte az idősödő férfi köszönés helyett, majd sokatmondóan Hugóra emelte a tekintetét. – Remélem, akármiről is van szó, nem Dyllonon terveztek kísérletezni.

– Eszembe sem jutna – dühöngte ő, mire Elspeth a barna tincsei mögé rejtőzve csak vigyorgott. Hugó nem fordulhatott felé, azzal mind a kettejüket elárulta volna. De szerencsére a szája szélére kiülni készülő, alig észrevehető mosolyt könnyen sikerült elnyomnia.

– Kiváló. Pont ezt akartam hallani – bólintott elégedetten Ragnar. – Készen álltok, mehetünk? Hol van Dyllon?

– Mielőtt megjöttél volna, épp arról társalogtunk, hogy azt írta, késik. Mivel nem ér ide, azt kérte, mondjuk meg neki, hova megyünk, és odajön – nézett apjukra angyalian Elspeth.

– Oókééé – nyújtotta el a szót Ragnar, de mással nem adta jelét nemtetszésének. Inkább ismét Hugó felé fordult. – Hova menjünk?

– Jó lesz a pizza – jelentette ki a maga érzelemmentes módján, közben pedig nem nézett egyikükre sem.

– Tudtam! – csapott le nevetve, mégis könnyörtelenül Elspeth.

Hugó egy sóhajtás kíséretében emelkedett fel a fotelból, teljes mértékben beletörődött a sorsába. De a pizza legalább jól fog esni. Ha még fér belé, talán valami desszertet is választ. Elvégre születésnapja van, és az örökbefogadását is ünneplik.

Virágzás Hava 17.

– Szerintem rendeljünk. Aztán Dyllon majd kér, amit akar, amikor ideért – jelentette ki Ragnar, miután kényelmesen elhelyezkedtek az egyik félreeső boxban. Évek óta járt ide a család, nekik mindig, a legforgalmasabb időpontokban is akadt asztal.

– Benne vagyok! – húzta maga elé az étlapot Elspeth. – Egész nap nem ettem, hogy most ne kelljen spórolnom semmivel!

– Mintha bármi meglátszana rajtad – horkantott gúnyosan Hugó. – Más öltni tudna azért, hogy úgy és annyit ehessen, amennyit te.

– Azért nem árt néha odafigyelni egy kicsit! – tiltakozott tovább a lány.

- Egész este ölni fogjátok egymást? – kérdezte egy sóhaj kíséretében Ragnar.
- Dehogy öljük egymást!
- Természetesen nem! – jelentette ki erre kórusban bátyjával Elspeth. Nevelőapjuk pedig nem tudta megállni, felnevetett.
- Ha ti mondjátok...
- Kértek majd a pizzából, vagy választhatok, amit akarok? – vágott szavába a fia.
- Ez a te napod. Azt kérsz, amit akarsz.

Hugó figyelmét nem kerülte el sem Ragnar arcának rándulása, sem Elspeth grimasza. Tudta, hogy az ízlése ételeket és italokat tekintve legnagyobb jóindulattal is egyedi, és olyan kombinációkat talál nem egyszerűen ehetőnek, de kifejezetten finomnak is, amiket sokan akkor sem kóstolnának meg, ha fizetnének érte. Családja általában arra vezette ezt vissza, hogy a középső fiú az állami gondozásban sok mindent megtanult megenni.

Miután tisztázták, hogy nem kell osztozkodnia senkivel, úgy döntött, összeállít magának egy pizzát. A mustáros alap négy különböző sajttal, chilipaprikával, olívbogyóval és paradicsomkarikákkal elég vonzóan tűnt a számára. Amikor viszont lediktálta a pincérnek, szerencsétlen fiatal fiú szemöldöke olyan magasra szaladt, hogy majdnem le is esett a homlokáról.

- Ez valaki megtréfálására lesz, igaz? Ettől függetlenül ki kell majd fizetni...

Erre Hugótól csak egy halálos fenyegetésnek is beillő, szemébe hulló hajtincsei alól felvillanó fagyos nézést kapott. Mivel a pincér nem nézett rá, valószínűleg nem láthatta, így a hatását sem érte el az a jeges pillantás.

- Nem szívesen mondom, de ez nem vicc. Tényleg ezt kéri... és az utolsó falatig meg fogja enni – sietett a fia védelmére Ragnar.

- És ananászt még nem is kértem rá – tette hozzá morózusan Hugó, igaz, ha őszinte akart lenni, az már az ő ízlésének is sok lett volna.

- Még csak nem is terhes – csivitelt bele a beszélgetésbe Elspeth is, amire neki is jutott egy bátyja nézéseiből.

Dyllon aznap rengeteget késett. Nem sokkal azután sikerült befutnia, hogy a társaság többi tagja már megkapta a pizzáját. Amikor a legidősebb testvér leült a hűgával szemben, ő úgy húzta maga elé tányért, hogy bármilyen étele ellen irányuló tolvajlást könnyedén kivédhessen. Balszerencséjére viszont Hugó nem volt ennyire felkészült, sem gyors, mert mire észrevette, hogy Dyllon megmozdult, már el is ragadott egy szelet pizzát előle.

- Hozzád képest ez most meglehetősen jól néz ki – állapította meg, mielőtt beleharapott volna.

Az, hogy Ragnar vagy Elspeth miért nem figyelmeztették, örök rejtély marad, Hugó viszont azért nem tette, mert épp tele volt a szája. Kifejezetten büszke volt erre a mai összeállításra. Lehet, hogy mások elborzadnak tőle, de ő éppen erre vágyott.

- Jaj, anyám, fúj! – bukott ki Dyllonból szinte azonnal, és úgy tűnt, minden akaraterejére szüksége volt, hogy ne köpje ki azt a falatot. – Ki kér mustárt a pizzájára?

- Az öcséd – válaszolta meg teljes tárgyilagossággal és tündérien Elspeth.

- Ha már beleharaptál, remélem, megeszed – kapta meg bátyja is a *nézést* Hugótól.

- Inkább visszaszolgáltatom – tette le a tányérra Dyllon. – És kérek valami olyat, amit egyszerű halandók is meg tudnak enni.

Egyszerű halandók. Az a két szó úgy vágott az agyába, mintha egy szöges buzogány találta volna fejbe. Még a vér is megfagyott az ereiben. Az a két szó, ami a tudatában zakatolt, nem Dyllontól jött, nem bátyja hangján visszhangzottak. Nem ismerte fel a gazdáját, csak azt tudta, hogy gyűlöli, és gondolkodás nélkül megölné, ha módja nyílna rá. Feje hasogatni kezdett, a kízó löktetés leválasztotta a külvilágról. Nem érzékelte, hogy remeg, ahogy azt sem, hogy az egyik rándulás után kifordult a szelet pizza a kezéből, és a tányér helyett az asztalon landolt.

Hugó szeme könnyezett a fejében lüktető fájdalomtól, és amikor a sűrű pislogásnak hála, kitisztult előtte világ, nem Dyllont látta. Elspeth és Ragnar beleolvadtak a háttérbe, az egyetlen, akit látott, a vele szemben ülő másik férfi volt. Tartozott neki. Egy tőrrel a nyakába. Keze előrelelendült, ujjaiában fájdalmas bizsergést érzett, de mielőtt még felszakíthatta volna a másik torkát, valaki megragadta, és félrerántotta a csuklóját.

A következő pillanatban két kéz markolt a vállára, tulajdonosuk úgy megrázta, hogy még a foga is összekoccant bele. Ez viszont elég volt ahhoz, hogy a vörös köd és minden indulat elüljön az agyában, hogy az a *valami* benne visszahúzódjon a tudata legmélyére, a feketeségbe. Pislogott párat, és legnagyobb döbbenetére ismét a pizzériában találta magát.

Ragnar szinte embertelen erővel markolta a vállát, jó, hogy a csontjai nem roppantak bele. Vele szemben Dyllon rettegve meredt rá, szólni nem mert, de nem is kellett, minden az arcára volt írva. Ahogy félrefordult bátyja tekintete elől, pillantása akaratlanul is Elspeth-re siklott. A lány eltakarta a száját, és Hugó nem tudta biztosan megmondani, hogy a félelem könnyeit látja-e a szemében, bár nem lepte volna meg, ha azok ülnek benne. Bármit el tudna viselni, amit az élet hoz számára, csak azt nem, hogy Elspeth valaha tartson tőle.

Megpróbált felpattanni, de Ragnar olyan erősen tartotta, hogy mozdulni sem tudott. Hiába igyekezett lerázni magáról nevelőapja kezét, annyival gyengébb volt hozzá képest, hogy nem járt sikerrel. Kétségbeesve emelte tekintetét az idősebb, őszes hajú férfire, és abban a pillanatban az sem nyugtatta meg, hogy azokban a sötét, akkor majdnem fekete szemekben indulat helyett csak aggodalmat látott.

– Bevetted a gyógyszereidet? – kérdezte a helyzethez nem illő nyugalommal és kimértséggel.

Apja nem tette szóvá, de már annak árulkodó jelnek kellett volna lennie, amilyen pizzát rendelt. Mindannyian tudták, hogy hiába furcsa az ízlése, ennyire extrém csak egyetlen esetben szokott lenni. Hugó mégis képtelen volt igazat mondani neki. Hogy vallhatná be ezután a támadás után, hogy talán már egy fél hete nem szedte azokat a nyomorult pirulákat?

– Igen – hazudta szemrebbenés nélkül. Ragnarnak pedig a szeme sem rándult a hamis kijelentés hallatán.

Ekkor csapta meg a fülét az étteremre ereszkedett síri csend. Mintha még a zenegép is tompábban szólt volna. De az egészen biztos, hogy a bent tartózkodó vendégek még csak pisszenni sem mertek. Hugó legszívesebben elsüllyedt vagy hamuvá égett volna, amikor tudatosult benne, hogy minden egyes szempár éppen rá szegeződik.

– Hazamehetünk? – kérdezte elhaló hangon, és az aznapi megszégyenülés mellett szinte eltörpült, hogy mintha a hatéves énjét hallotta volna. Képtelen volt kimondani, amit valójában gondolt. *Annyira éreztem, hogy nem jó ötlet ez ma...*

Virágzás Hava 17.

Egy örökkévalóságnak tűnt a hazaút. Dyllon teljesen érthetően az első adandó alkalommal kimentette magát az este további közös folytatása alól. Hugó nem neheztelt rá ezért. Elspeth viszont, az örök jótételek nem volt hajlandó elmozdulni mellőle.

Ahogy megérkeztek a ház elé, Ragnar ellentmondást nem tűrően betelerelte őket. A nappaliba lépve Hugóhoz fordult.

– Nem kérdezem meg, miért hazudtál, ahogy azt sem, miért nem vetted be a gyógyszereidet. Hajlandó vagyok annyiban maradni veled, hogy elfelejtetted.

Hugó félrefordult a szigorú tekintet elől. Inkább, minthogy a vizslató pillantás kikényszerítse belőle a vallomást. Mert dehogy felejtette el, teljesen tudatosan nem szedte már jó pár napja. Úgy érezte, hogy az utoljára kapott gyógyszerek miatt nehezen tud koncentrálni, és mivel épp egy keményebb időszak küszöbén állt az egyetemen, úgy döntött, hogy az új gyógyszert kiveszi a többi közül, amíg a tanulmányai nagyobb odafigyelést igényelnek. Eddig megúsza észrevétlenül, még úgy is, hogy voltak a maihoz

hasonló furcsa dolgai, de annak már idejét sem tudta, hogy ilyen, mint a mostani Dyllonnal, mikor fordult elő utoljára.

Mindig került a konfliktusokat, éppen ezért szóba sem jöhetett most sem, hogy megpróbálja megmagyarázni Ragnarnak ezt az esetet. Miközben ő makacsul hallgatott, nem került el a figyelmét, hogy Elspeth továbbra sem hagyta őket magukra, sőt mielőtt ő egyáltalán megszólalhatott volna, a védelmébe vette:

– Szerintem csak kiment a fejből. Nagyon sokat tanult mostanában, és te is tudod, milyen, amikor napokig nem mozdul ki a szobájából.

– Ez sem lehet kifogás – ingatta a fejét Ragnar, és Hugónak összerándult a gyomra már attól, hogy mennyivel kedvesebben beszélt a húgával, mielőtt ismét minden figyelme felé fordult volna. – Látni akarom, ahogy beveszed őket!

Megremegett az ellenkezdést nem tűrő utasítás hallatán. Most volt csak igazán bajban. Hirtelen nem emlékezett, hova tette azokat a nyomorult tablettákat. De mivel Ragnar továbbra is szigorú pillantásokkal méregette, nem húzhatta tovább az időt.

– A szobámban vannak – ismerte be végül, és hangja még színtelenebbül csengett, mint általában.

– Remek, akkor talán induljunk – intett a lépcső felé Ragnar.

Hugó egy sóhaj kíséretében fordított hátat nekik, és kettesével szedve a fokokat szobájába indult. Nevelőapja szorosan a nyomába szegődött, és Elspeth puha lépéseit is hallani vélte. Akármilyen történt aznap este, a lány továbbra is mellette állt, mint eddig bármikor. És ő elmondhatatlanul hálás volt érte, még úgy is, hogy jobban örült volna, ha Elspeth inkább úgy dönt, felhívja Dyllont, hogy az ő lelkét ápolgassa. De természetesen nem volt ekkora szerencséje.

Amíg elérték a szobaajtáját, eszébe jutott, hogy melyik fiók legmélyére sikerült elrejtene a gyógyszereket. Legalább ennyi győzelem jutott neki aznap estére. Miután beléptek, egyenesen az asztalához ment, és egyetlen szó nélkül tette ki a gyógyszerháztartás üvegcséket a fényes, lakkozott falra. Mindegyikből kivette az előírásnak megfelelőt, majd a fürdőszobába indult volna, hogy bevegye őket, de Ragnar megállította.

– Maradj, hozok neked egy pohár vizet – kedvesebben beszélt vele, mint addig, Hugó mégis összerándult.

Amikor ketten maradtak Elspeth-tel, elkerekedett szemmel nézett az apja után. Nem tudta hova tenni ezt az egészet, dolgozott benne az a mélyen gyökerező bizalmatlanság és pesszimizmus, amit húsz éve cipelt a vállán.

– Mielőtt még hülyeségekre gondolnál, nem gyűlöl téged – súgta a lány, ügyelve, hogy az apjuk semmi esetre se hallhassa meg azt a soványka biztatást. – Csak ő is megijedt.

Hugó erre nem felelt semmit. Nem érezte úgy, hogy lenne mit. Egyébként meg mivel Ragnar bármikor visszaérhetett egy pohár vízzel, nem akart semmi olyat mondani, amit nevelőapja esetleg meghallhat. Ezért inkább csak némán ingatta a fejét, nem nézett újra Elspeth-re, hanem a kezében szorongatott gyógyszereket kezdte ide-oda görgetni a tenyerén.

Szeme sarkából látta, hogy a lány mondani készül valamit, de mielőtt megszólalhatott volna, Ragnar visszatoppant a szobába. Mindenféle egyéb ceremónia nélkül nyomta Hugó kezébe a poharat, és türelmesen várta, hogy fogadott fia lenyelje a tablettákat. Más választása nem lévén, a szájába hajította a gyógyszereket, majd rájuk küldte a víz felét. Ezután hangos koppanással tette az asztalára a poharat.

– Nyisd ki a szád! – utasította Ragnar, és Hugó megaláztatása nem is lehetett volna teljesebb. Apja nem kérte tőle ezt talán tizenpár éves kora óta, mert megbízott benne. Hugó maga sem értette, miért esik ez most ennyire rosszul neki, hiszen éppen aznap játszotta el a bizalmát.

Ennek ellenére vetett egy sokatmondó pillantást Elspeth-re, és nem érdekelt, hogy az apjuk elkapja-e. *Hogy is volt az a "nem gyűlöl" dolog?* – kérdezte az a pillantás. A lány nem válaszolt, de tekintetéből világosan ki lehetett olvasni, mekkora ökörnek tartja a bátyját.

Mivel Hugó nem húzhatta a végtelenségig az időt, sóhajtott egy nagyot, és eleget tett a felszólításnak. Nem várta meg Ragnar utasítását, hogy emelje meg a nyelvét, engedelmesen mutatta meg, hogy nem próbálja az alatt elrejtetni a tablettákat. Ezek után szinte azonnal kiszállt a feszültség apja vállából, kissé lejjebb is ereszkedett megkönnyebbülésében.

– Köszönöm – mondta végül, amire Hugó csak bólintott.

Rövid csend telepedett rájuk, amit Elspeth nem mert megtörni, a bátyja nem akarta, az apjuk pedig úgy tűnt, nem tudja, hogyan tegye. De az biztos, hogy kezdett egyre kínosabbá válni, ahogy csak toporogtak a szűkös szobában. Hugónak lassan elfogyott a türelme, szeretett volna egyedül maradni, hogy magányában nyalogathassa az aznap szerzett sebeit. Ráadásul, mivel egy ideje már nem szedte a gyógyszereket, abban is biztos volt, hogy előbb-utóbb be fognak ütni, és nem akart társaságot akkor, amikor betompul tőlük.

– Ha nem gond, szeretnék most... – szólalt meg zokniba bújtatott lábujjaira meredve, hogy ne kelljen senkire sem néznie.

– Nézd, fiam, nem akarom, hogy azt hidd... – mondta vele egyidőben Ragnar, amitől Hugónak a torkára forrt a szó. Egy pillanatig kapaszkodott ebbe a némaságba, és mivel ügyetlenül kezdett bele az imént, ismét nekifutott. – Nem haragszom rád amiatt, ami az étteremben történt, egyszerűen csak megijedtem. Nem akartam durva lenni veled, de valamit tennem kellett. Nem hagyhattam, hogy bármelyikőtöknek baja essen.

Hugó csak bólintott, és szeme sarkából pont elcsípte Elspeth szúrós nézését. *Látod, én megmondtam!* Majd apja felé fordult, vett egy nagy levegőt, és kipréselte magából:

– Tudom. És köszönöm. Sosem bocsátanám meg magamnak, ha még egyszer... – Összeszűkül a torka, mintha valaki meg akarná fojtani, vagy legalábbis megakadályozni abban, hogy kimondja azt, ami a vér szerinti apjával történtek óta kísértette. – Ha megint...

Ragnar megrázta a fejét, hogy elejét vegye ennek az önostorozásnak.

– Ami aznap történt, nem a te hibád volt, Hugó. Csak megvédted magad, ahogy bárki tette volna.

– És ma mitől kellett megvédenem magam? – tört ki belőle tőle teljességgel szokatlan hangerővel, amire Elspeth össze is rándult, ő viszont nem foglalkozott vele. Ezek után sokkal halkabban, lemondóan annyit tett még hozzá: – Ha Dyllon nincs kiakadva rám ezért, akkor nagyobb bolond, mint amekkorának hittem... – Nem a saját kérdésre válaszolt, mert arra sem ő, sem családja nem tudott volna mit felelni. Aztán inkább úgy döntött, véget vet a beszélgetésnek. – Inkább hagyjuk. Nem tudtok semmi olyat mondani vagy tenni, ami segítene. Magamra hagynátok, kérlek?

A nagyobb nyomaték kedvéért hátat fordított Ragnarnak és Elspeth-nek. Már csak azért is, mert érezni kezdte fejében azt az ismerős lüktetést, ami a pizzériában is megelőzte azt, hogy megtámadta Dyllont. Nem értette, hogyan történt, de ha csak annyi elég volt, hogy ránézett a bátyjára, miközben az mondott valamit, amit már felidézni sem tudott, akkor mindenkinek jobb, ha akkora távolságot tart a családtagjaitól, amekkorát csak tud.

– Rendben, fiam – egyezett bele Ragnar. Hugót még meg is lepte, hogy ilyen könnyen ment. – Szólj, ha úgy érzed, hogy valami baj van. Vagy ha szükséged van valamire.

Azzal kiterelte Elspeth-et a szobából, és ő végre magára maradt. Az ágyához lépett, de csak a zakót dobta le magáról, ezt leszámítva úgy, ahogy volt, bedőlt a párnák és takarók közé. Másra sem vágyott azon kívül, hogy véget érjen végre ez a rettenetes nap. Szerencséjére szinte azonnal álomba zuhant, amint a feje elérte a párnát.

Most és nem olyan rég

Virágzás Hava 17.

Kipattant a szeme. Hugó még aludt. Kiváló. Szégyellte magát, hogy kiütötte a kölyköt. Legjobb meggyőződése ellenére cselekedett, és hiába fogadta meg nem sokkal az érkezése után, hogy sosem tesz ilyet, most mégis ezt látta a legjobb megoldásnak. Sóhajtott egyet.

Aznap este jól felforgatta szerencsétlen Hugó életét. Nem számított rá, hogy Dyllon éppen azt az embert juttatja majd eszébe. És azt a befejezetlen ügyet, amit az összes többivel hátrahagyott. Nem volt ideje ezen sajnálkozni, hiszen azok az idők már elmúltak, hogy tehetett volna bármit. Felült az ágyban, majd óvatosan a szobaajtóhoz lépett, hangtalanul nyitotta ki, és hallgatózott pár pillanatig.

Amikor semmilyen zaj nem érkezett sem Elspeth, sem Ragnar szobája felől, a fürdőszobáig osont. Betette maga mögött az ajtót, és a mosdókagyló előtt állt meg. Felvette az egyik fogkefét a porcelánfelületen várakozó pohárból, majd késlekedés nélkül letolta a nyelét a torkán. A hatás nem maradt el, és azonnal megszabadította magukat attól a kevés pizzától, amit az étteremben ettek, a tablettákról nem is beszélve.

Rá már régóta nem voltak hatással – egyébként is csak az elején egy-két alkalommal ütötték ki, ameddig meg nem tanult ellenállni nekik –, a kölyökre viszont annál is inkább. Különösen ez az egy héttel ezelőtti. Mivel már egy ideje úgy tett, mintha őt is elnyomnák a gyógyszerek, hogy könnyebbé tegye Hugónak a kötelező orvosi vizsgálatokat, nem mert csak úgy váratlanul megmutatkozni.

Tartott tőle, hogy ezek a gyógyszerek veszélyesebbek – rá nézve is –, mint az eddigiek, és az eltelt egy hét minden gyanúját alátámasztotta. Nem akarta, hogy tovább mérgezze magát velük. Talán nem épp a legjobb húzása a tudata legmélyéről sugalmazni Hugónak, hogy hagyja abba a szedésüket, de nem tudott semmi jobbal előállni. Ez egészen addig működött, amíg a kölyök apja közbe nem lépett.

Miután mindent kiadott, ami csak a gyomrukban volt, eltakarította a nyomait, végül megmosta a száját és az arcát. Megtörölközött, még egy rövid időre megállt a tükör előtt, és szemügyre vette magát. A kölyök megjelenése nem változott sokat. Arca ugyanolyan beesett, szinte már beteg-sápadt, haja feketesége és szeme hideg-zöldje majdnem olyan, mint az érkezése előtt volt. Ezek szerint nem tévedett. Működött a terve, bár nem úgy, ahogy eredetileg akarta volna. A gyógyszerek többet ártottak neki, mint eredetileg hitte.

Elfordult a tükörképétől. Nem volt vesztegetni való ideje.

Virágzás Hava 18.

Amikor Hugó felébredt, egy parkban találta magát. Még alig világosodott, a nap éppcsak kezdett felkúszni a rendezett formációkban sorakozó fák lombja fölé. A Virágzás Havában még hidegek voltak az éjszakák, és ehhez mérten barátságtalanul hűvösek a hajnalok. Orrán át beszívott egy nagy levegőt, majd óvatosan kifújta. Annak ellenére, hogy látszott a lehelete, nem fázott. Akárhogy került is ide, legalább annyi esze volt, hogy rendesen felöltözzön.

A következő lélegzetvételével az is tudatosult benne, hogy kóválygott a feje, és émelygett. Utoljára akkor érezte így magát, amikor szándékosan először nem vette be Oberstorm kísérleti gyógyszereit. Azokat, amik állítólag egy-két hét alatt megoldották volna a problémáját. Olyannyira megoldották, hogy képtelen volt tanulni vagy koncentrálni tőlük.

Amikor először vette be, úgy fejbe csapta, hogy csak ült az ágyán, és nézett maga elé. Megmozdulni sem volt ereje, amíg az apja rá nem szólt, hogy jöjjön végre vacsorázni. Akkor úgy érezte, engedelmeskednie kell. Nem tudta mivel magyarázni, aztán pár órával később elmúlt ez a magatehetetlen érzés, és csak akkor kezdődött újra, amikor bevette a következő adagot.

Ezért döntött úgy, hogy leáll vele. Hogy tanulni tudjon. És hogy ne legyen egy zsák magában roskadó krumpli a saját születésnapján, amit – igen –, egyáltalán nem várt. Ahogy továbbra is ott ült a padon, gondolatai egyre gyorsulni kezdtek. És akkor bizseregni kezdett valami a tudata mélyén. Valamit – valakit? – elfelejtett, ami épp felszínre törni készült.

"Szervusz, Hugó" – szólalt meg fejében az a hang, amiről azt hitte, örökre elnémult idegpályáin. "Rég beszélünk."

Annak ellenére, hogy az az ismerős férfi szavai benne szóltak, nem körülötte, ijedten nézett szét, mintha valamilyen csoda folytán testre tehetett volna szert. Mi a franc történt vele? Bevette a gyógyszereket... Az apja szeme láttára... Nem kellene ezt a hangot hallania. Ennek nem volt semmi értelme.

"Ó, igen, a gyógyszerek" – felelt rémült gondolataira az a másik. – "Utólagos engedelmeddel megszabadultam tőlük. Velem nem csináltak semmit, viszont még a többinél jobban is elvágtak tőled. Ezt még tudtam volna kezelni, de attól tartottam, hogy téged is kezdtek elválasztani magadtól. Ezért nem hagyhattam, hogy tovább mérgezd magad ezzel a szeméttel."

– Hogyhogy nem csináltak veled semmit? – Megborzongott, amint tudatosult benne, hogy ő hangosan is kimondta a kérdést, míg a hang továbbra is csak a fejében szólt.

"Mit kellett volna csinálniuk? Elnyomniuk engem?" – Az a valaki egyértelműen gúnyolódott vele. "Az igazsághoz hozzátartozik, hogy eleinte működtek. Csak aztán legyőztem őket. Nem emlékszel?"

Emlékeznie kéne? De mire?

"Mióta?" – próbált Hugó is gondolatokkal kommunikálni, de azt maga sem tudta, a kérdése pontosan mire irányul. Arra-e, hogy a másinak mikor sikerült legyőznie a gyógyszereket, vagy arra, hogy mióta nem emlékszik. Ahogy Hugó erőltetni próbálta az agyát, egyre több helyen fedte emlékeit köd. Hiába igyekezett, sehogy sem látott át rajta.

"Mit mióta? Mióta vagyok veled? Vagy mióta szedted feleslegesen azokat a mérgeket? Mert az előbbire szerintem te is tudod a választ. Az utóbbira meg... már magam sem emlékszem. De a tizenegyedik születésnapodra határozottan igen, ha ez elég válasz. Azt hiszem, akkor szabadultam meg először."

"Miért vagy most itt?"

"Most? Eddig is itt voltam, sosem mentem el. Csak úgy döntöttem, hogy nem mutakozom, amíg szükségét nem érzem. Aztán meg a gyógyszerek nem engedtek beszélni veled."

"Szóval most szükségét érezted, hogy visszagyere? Azok után, hogy majdnem megölted Dyllont?" – próbálta számonkérni a másikat, de szálnalmasan gyengének érezte a próbálkozását. Úgy meg különösen, hogy valahol távol, emlékei ködén túl mintha megmagyarázhatatlan ragaszkodást érzett volna. De hogy kihez vagy mihez, az rejtély volt számára.

"Azért az túlzás, hogy majdnem megöltem. Bár az igaz, hogy szívesen tettem volna vele egy próbát" – jött a sötét hangvételező felelet, amitől Hugót kirázta a hideg. A másik a fejében megérezte ezt, mert gyorsan hozzátette. – "De a te meggyengített tested és tudatod miatt én is erőtlén vagyok. Szóval nem ment volna. Hibás döntés volt a dühömet a bátyádra irányítani, hiszen nem neki szólt. Ezért a bocsánatodat kérem."

Mikor beszéltek utoljára? Nincs az jól, hogy ennyire erőltetnie kell az agyát, és mégsem tudja felidézni. Az rémlett csak, hogy a hang tulajdonosa szinte mindig vele volt, és még mindig úgy viselkedett és beszélt, mintha egy régi regényből lépett volna ki.

"De legalább emlékszel rám" – nyugtázta a hang, mintha magát is nyugtatná.

"Igen, emlékszem. Arra legalábbis, hogy Hugó Végelnek hívtad magad, és azt állítottad, hogy mágus vagy."

Próbált úgy fogalmazni, amivel nem játszik ennek a fantázia-személyiségnek a kezére. Legalábbis dr. Oberstorm mintha korábban azt mondta volna, hogy az új gyógyszerek kikapcsolják majd a fejében ezt a hangot. De ha mégsem, és amennyiben újra megszólal, semmi esetre se ismerje el a létezését, hiszen akkor jóval nehezebb lesz leküzdenie. A másik viszont a legkevésbé sem zavartatta magát amiatt, hogy a képzelet szüleményének titulálják, amikor ismét megszólalt.

"Igen, ilyesmiket mondtam." – Hugó meg volt győződve róla, hogy Végel kiválóan szórakozik rajta, miközben neki semmi kedve nem volt nevetni. Azt sem igazán értette, mi történik. Bár, amikor ismét meghallotta tudatában azt az ismerős hangot, nem tűnt úgy, hogy vicces kedvében lenne. – "Amikor néhány alkalommal megmentettelek, még tudad, hogy az vagyok. És hiába kételkedsz bennem most, a saját ujjaidban érezted, hogy mire vagyok képes. Egy részét legalábbis."

Hugó nyelt egy hatalmasat, ahogy felidézte azt a fájdalmas bizsergést. Akkor érezte először, amikor az apját húsz éve és egy napja a halálába lökte.

"Az apádat én löktem az autó elé, neked ahhoz semmi közöd nem volt" – sietett elaltatni a fiatalabbat mardosni kezdő bűntudatot. – "Már akkor is megmondtam, hogy az enyémre emlékeztetett, és ha módomban állna, még ezerszer megölném mind a kettőt."

"Nem... nem akarok... nem tudok erre gondolni..." csikorogtak a szavak Hugó fájdalmas emlékektől, öngyűlöletől és a gyógyszerek szűnő hatásától lüktető idegpályáin.

"Rendben, ne gondoljuk erre" – hagyta rá Végel. – "Beszéljünk inkább arról, hogy miért vagyunk most itt."

Rövidülő Éjszakák Hava 23.

"Miért vagy itt?" – kérdezte a fejében a hang.

"Hol kéne lennem?" – felelt neki dühösen. – "Azt mondják, szörnyeteg vagyok, és a szörnyeteket nem szereti senki."

Ebéd utáni szünet volt, ilyenkor a gyerekek általában kint játszottak az intézet udvarán. Nemrég havazott is, így kifejezetten boldog sikongatás és rivalgás áradt a széles térről. Hugó nem tartott velük. Behúzódott a szenespince nyitott ajtaja és az épület fala közé, abban bízva, hogy senki nem téved arra, és ott békén hagyják majd. A másik Hugó viszont sosem nézte jó szemmel, amikor így elvonult, mégsem próbálta a többi gyerek közé terelni. Pár nagyobb és erősebb fiú kipécézte magának a teljesen védtelen, érzelmileg összetört Hugót.

"Nem vagy szörnyeteg" – mondta neki már sokadjára. – "Azért vagyok itt, hogy én legyek az helyetted."

A gyerek most sem hitt neki, ahogy addig még egyszer sem. Az ő keze taszította az autó elé az apját, így pedig csak és kizárólag az ő hibája volt a halála. A rendőrök, mentősök és arra tévedők is megmondták. Nem értik, hogy lehetett rá képes, de abban senki sem kételkedett, hogy nem saját kezűleg tette volna. Hugó lerogyott a szenespince ajtajában, mellkasához húzta korához képest hosszú, nyurga lábait, és halkan szipogni kezdett. A csontjaiba hatoló hideget sem érezte, ami az érdes kockakövekből szivárgott a tagjaiba. Halkan, majdnem hangtanul, forró könnyeket ejtve sírt. Néha a vidámság hangjaira a tőle távolabb játszó gyerekek felé fordult, de nem látta őket. Egészen addig tudomást sem vett sem a gondozókról, sem a sorstársairól, amíg egy csapat kölyök meg nem jelent előtte.

Az idősebb fiúk kedvenc szórakozása mindig is az volt, hogy a náluk fiatalabbakat és gyengébbeket bántották, különös figyelemmel azokat, akikről kitudódott, hogy hamarosan örökbe fogadják őket. Hugó nem tartozott ezen szerencsések közé, nem is hitte, hogy a szörnyűség után, amit tett, lenne esélye családra találni.

Felnézett a vele szemben álló erősebb kölykökre, de nem törődött azzal, hogy letörölje a könnyeket az arcáról. Kísérletet sem tett rá, hogy elfedje őket. Ha azért jöttek, hogy megverjék, azt úgyis megérdemli. A másik Hugó szerencsére csendben maradt a fejében, bár ugyanaz a furcsa bizsergés kezdett lüktetni az ujaiban, amit *akkor* is érzett... amikor meglökte az apját. A fiúk remekül szórakoztak a nyomorán, és ő továbbra sem mozdult.

Majd a legidősebb egy levelet húzott elő kopott kabátja zsebéből, és meglengette Hugó orra előtt. Annyira gyors volt a mozdulat, hogy nem tudta megállapítani, kitől jött, vagy miféle küldemény lehetett, de amikor a kölyök gúnyolódva megszólalt, forni kezdett benne az indulat.

– Ki az ez Elspeth? Van olyan lány, aki olyannal akar barátkozni, mint te? – kérdezte tőle lesajnálón, majd röhögve a sleppjéhez fordult. – Képzeljétek, azt írta ennek a kis girnyónak, hogy hiányzik neki. És nem most először!

Szavait élénk röhögés követte, a nagy szórakozásban senki sem vette észre, hogy mi készül. Ahogy Hugó felfogta a bandavezér szavainak mélyebb értelmét – nem most először –, előntötte agyát a vörös kód. Az intézet bejáratánál minden gyereknek volt egy fakkja, oda érkeztek a leveleik, ha épp kaptak valakitől. Az eltelt évek alatt Hugó rendületlenül levezetett Elspeth-tel, de az utóbbi pár hétben nem jött tőle semmi. Legalábbis ezt hitte. Sosem gondolta volna, hogy ezek a kis alvilági fajzatok ellopják a leveleit.

Dühében előrelendült. Olyan gyorsan támadott, hogy a másik Hugó nem tudta megtámogatni a saját hatalmával. A túlerő ellen így viszont esélye sem lehetett, a kölykök elkapták száguldó öklét, és a bandavezér azzal a kezével ütötte meg, amiben az Elspeth-től érkezett levelet szorongatta. Hugó orrából azonnal ömleni kezdett a vér, ami karmazsinra színezte a halványkék levélpapírt.

"Tanítsuk őket móresre!" – szólalt meg a fejében a másik, és a fiú megborzongott a hangjából áradó kegyetlenségtől.

– Nem akarom, hogy meghaljanak! – kiáltott fel kétségbeesetten, amit a többi gyerek élénk röhögése kísért.

– Halljátok! Teljesen őrült a kis féreg! – mondta az egyik.

– Azt hiszi, van esélye ellenünk! – érkezett egy másik fiútól.

– Törd el az orrát! – biztatta egy harmadik a bandavezért.

A másik Hugó véres fogakkal rájuk mosolygott. Régen ettől a látványtól egész hadseregek futamodtak meg, de úgy látszik, ez a kifejezés egy tízéves fiú ábrázatával nem érte el ugyanazt a hatást.

"Nem fognak meghalni" – biztosította a fiatalabbat, majd támadásba lendült.

Karja egyetlen suhintásával kiszabadult az őt lefogó kölykök szorításából, sőt, egy nagyobb távra el is taszította őket magától. Ujjai kecses mozdulatára szél támadt, ami ledöntötte a lábáról a többi fiút. Kivéve a bandavezért. Nem. Neki valami egészen mást tartogatott. Odasétált hozzá, hiába töltötte hamarosan a tízet, már közel egy magasságban volt az idősebbel. Megragadta a nyakánál, épp csak annyira szorította, hogy nehezen kapjon levegőt. Mélyen a kölyök szemébe nézett, hagyta, hogy átjárja a félelem.

– Van nálad valami, ami nem a tiéd – sziszegte az arcába, miközben kicsavarta kezéből a véres levelet. Az idősebb remegni kezdett. Nem szorult külön felvilágosításra arról, mekkora bajba került éppen. Magától is rájött, hogy az a Hugó, aki most fojtogatta, nem az a szerencsétlen és esetlen gyerek, aki az előbb még a szenespince ajtajában itatta az egereket. Az átváltozás tökéletes volt, eltorzult vonásain semmi sem emlékeztetett rá.

– Hugó! – dörrent rá valaki az udvar túlsó végéből.

A hang olyan váratlanul érte, hogy a másik ki is esett tőle az irányításból. Ahogy rádöbbsent, hogy már csak az ő sovány ujjai szorítják az idősebb kölyök nyakát, karja erejét veszítve hanyatlott le. Hányingere támadt, annyira undorodott magától.

"Most megúsza" – mordulta a fejében a másik. – "De legalább a levelet visszaszereztük."

A felügyelő, aki az imént rákiáltott, ekkorra ért mellé, megragadta a vállánál fogva, és úgy megrántotta, hogy a gyerek azt hitte, az ízület is kifordul a helyéről. Persze a bandavezér sem volt rest. Arcán a legártatlanabb kifejezéssel, amit csak magára idéznie sikerült, a dühös férfi felé fordult.

– Láttá, ugye? Mi csak játszani akartunk vele, mert láttuk, hogy egyedül van... De... de megtámadott minket!

Hugó nem hitt a fülének. Ennek a hazugnak a szája is úgy remegett, mintha az elszenvedett méltatlan bánásmódtól valóban sírás kerülgetné. Azt, hogy másik énje ennyire ráijesztett, és ezért készül eltörni a mécses, még talán el is hitte volna... de ez a színjáték mélységesen felháborította.

És nem csak őt. Érezte a másik Hugót megrezdülni a koponyájában. Szabad karjukat – amit épp nem szorongatott a gondozó –, hátuk mögé rejtette, majd tett egy mindenki számára láthatatlan kézmozdulatot, amit a szinte némán elsuttogott "Hallgass!" parancs kísért.

Ha nem érezte volna a levegőt kisuhanni az ajkai közt, a fiatalabb fiú talán el sem hiszi, hogy ők ketten sziszegték azt a szót. Viszont rögtön azután, hogy kimondták, mintha mindenki más számára láthatatlan szalagok és drótok tekeredtek volna a kölyök nyakára, úgy összenyomva a torkát, hogy levegőt még kapott, szólni viszont nem tudott. Hiába kezdte gyászkerettel szegélyezett körmeivel kaparászni némán nyaka koszos bőrét, mintha a körülötte lévőkké váltak volna küszködésére.

A másik Hugó által érzett kárörvendő elégedettség rá is átragadt, és azon kapta magát, hogy semminemű szűgyen nem gyöttri emiatt. Bár ez az elégtételérzet gyorsan semmivé foszlott, ahogy a

gondozó még mindig karját szorongatva sötét tekintettel méregette. Majd a többi fiúhoz intézve szavait megszólalt:

– Ez egy igazi kis szörnyeteg. Azt sem értem, minek fogadtuk be, az ilyeneket el kéne ásni azok mellé, akiknek ártottak.

Hugót ismét megrohanta minden lélekölő emlék arról az átkozott napról. Ismét érezte ujjbegyei alatt apja kabátjának durva anyagát, érezte izmait megfeszülni az erőtől, amivel letaszította a járdáról. Majd legnagyobb rémületére megérezte az erősebb ént előrelépni a fejében. Az a valami dühös volt. Elmondhatatlanul. Az ő gyerek-indulatai eltörpültek ahhoz az éktelen haraghoz képest. Hugó azt sem értette, hogy fér meg a mellkasában, hogy nem veti szét a bordáit.

"Kérlek, ne! Ne bántsd őket!" – könyörgött a másíknak gondolatain keresztül.

"Miért ne? Te is hallottad, hogy beszéltek rólad. Én csak meg akarom védeni magunkat" – győzködte az tajtékozva.

"Nem akarom!" – A könnyek kérélhetetlenül gyűltek a szemébe. – "Nem akarok megint én lenni a szörnyeteg..."

Ez az őszinte kétségbeesés lehűtötte a másí Hugó haragját. Kezüik egy másí észrevétlen intésével levette a némítást a bandavezérről.

"Akármit tegyek is, te nem leszel szörnyeteg" – próbálta nyugtatni.

"De soha senki nem fogja tudni..."

– Elég legyen! – hangzott fel még egy parancsoló férfihang.

Minden tekintet felé fordult az udvaron, Hugó is, akinek az újabb idegen felbukkanása miatt hirtelen megkönnyebbülni sem nyílt módja. Egyelőre amiatt sem mert fellélegezni, hogy a másí talán őt megsajnálva elállt attól, hogy revansot vegyen az őket ért sérelemért. Ehelyett a fiú egyik elképedésből a másíkba esett.

Talán a könnyek homályosították el annyira a szemét. Nem láthatja jól, ugye? Az nem lehet, hogy tényleg Elspeth apja – Ragnar – közeledik felé! De amikor megtorpant a kis csoportosulás mellett, kétsége sem maradt afelől, hogy egyik érzéke sem járatta a bolondját vele.

– Nem azért küldte ide az igazgató, hogy behozza a gyereket, hogy beszélhessünk vele? – kérte számon azonnal a gondozót.

– Miért nem választ egy kevésbé reménytelen esetet? – mordult rá barátságtalanul a férfi. – Látnia kellett, mennyire kiszámíthatatlanul viselkedett a társaival!

– Én nem... Én csak... – próbált magyarázatot adni Hugó, de a nyelve összeakadt igyekezete közben.

Ragnar figyelmeztetően felemelte a kezét, amivel a fiút és a helyzetével visszaélő felügyelőt is elhallgattatta.

– Tudom, mit láttam az igazgató irodájának ablakából. Azt, hogy amikor a nagyobb fiúk bántani próbálták egy kisebb, védtelen társukat, akkor az, akinek a gyerekek a gondjára vannak bízva, nem sietett a segítségére, hanem a bántalmazók mellé állt.

– A kölyök egy gyilkos! – kelt ki magából a gondozó. – Semmi olyat nem kapott, amit ne érdemelt volna. Ragnar erre csak villantott rá egy megsemmisítő pillantást, majd további szócséplés helyett a kezét nyújtotta Hugónak, aki úgy kapaszkodott meg a hideg ujjakban, mintha az élete múlt volna rajta. A férfi vezetni kezdte, a gyerek szívét pedig halovány remény járta át, hogy nem tanúsított irányába sem undort, sem félelmet. Ahogy beterelte a fiút az épületbe az udvarról, a következőket mondta neki:

– Azért jöttem el, mert Elspeth nagyon aggódott, hogy hetek óta nem hallott rólad. Hiába írt neked minden nap, egy levelére sem jött válasz.

– A többiek... ellopták a leveleket – hüppögte a gyerekek.

– Most már tudom – bólintott Ragnar, és Hugó érezte a bordái alatt megrebbenő pislákoló reménységet. Nem értette, hogy rá nézve ez mit jelent, de a férfi pusztá jelenléte bátorságot öntött belé. Annak ellenére is, hogy nem szóltak többet egymáshoz, amíg fel nem értek az emeletre.

Az igazgató irodájához sétáltak, ennek előterében ültette le Ragnar a fiút, és ráparancsolt, hogy itt várjon türelemmel. Hugó csak bólintott, és meg sem borzongott az utasítás hallatán. Ritkán mondtak neki olyasmit, ami ennyire megnyugtatta, mint most az, hogy várakoznia kell. Hiszen ez azt jelenti, hogy Ragnar visszajön még hozzá.

Ahogy viszont teltek a percek, a fiún ismét úrrá lett a nyugtalanság. Hiába volt magasabb, mint egy átlagos tízéves, cipője talpa a párnázott széken ültében nem érte el a szőnyeget. Lábát idegesen lóbálva ücsörgött tovább, és meredt az igazgatói iroda ajtajára, hátha az hirtelen felfedi előtte a bent történő eseményeket.

"Szeretnék hallani, miről beszélnek?" – kérdezte váratlanul a másik Hugó, amire, mivel szólni nem tudott, a fiú csak bizonytalanul bólintott.

Figyelte, ahogy a kezük megemelkedik, és tesz egy érdekes mozdulatot a fülük körül. Abban a pillanatban mintha egy dugót húztak volna ki belőle, mindent jobban kezdett hallani. Talán az összes intézetben tartózkodóról meg tudta volna mondani, merre járnak és miről beszélnek. Tudatát zavarni is kezdte ez a rengeteg zaj. Eleinte nehezebbre esett az ajtóra és az irodára koncentrálnia, és kiszűrnie a felesleges ingereket. De amint rájött, hogyan csinálja, azonnal sikerült kivennie a bent elhangzottakat.

– Miért ragaszkodik ehhez a fiúhoz? – kérdezte az igazgató. Hugónak a lélegzete is elakadt a szenvtelen, érzéketlen kérdés hallatán. – Mi is csak azért tartjuk, mert egyetlen más intézet sem vette be. Semmi jövő elé nem néz a múltjával és a viselkedésével. Maga is látta az agressziót, amire képes. Innen egyenes út viszi majd egy börtöncellába. Ennél többet senki sem jósol neki.

– Köszönöm a véleményét, még úgy is, hogy nem kértem. – Hugó kihallotta Ragnar hangjából a türelmetlen ingerültséget a kéretlen kioktatás miatt. – De már döntöttem a gyerek mellett.

– Éppen ezért voltam őszinte. Mert nem akarom, hogy elhamarkodott döntést hozzon azzal, hogy éppen ezt a menthetetlen fiút választja. Önnek is vannak gyerekei, emiatt kell körültekintően végiggondolnia ezt a dolgot, nem teheti ki veszélynek őket.

Hugó nem akarta tovább hallgatni azt, ahogy róla beszélgetnek. Azt eddig is sejtette, hogy az intézet dolgozói leírták, de a felismerés, hogy ennyire lemondtak róla, késként járta át a mellkasát. Két tenyerét a fülére szorította, nem akarta végighallgatni, ahogy az igazgató lebeszéli Ragnart arról, hogy kedvességet tanúsítson az irányába. A másik megkönyörült rajta, mert azonnal elhaltak körülötte a zavaró hangok, és már csak az igazgatói iroda előterének jótékony csendje vette körül.

Később nem tudta volna felidézni, mennyi idő telt el, mire kinyílt az ajtó. Nem nézett fel, nem akarta, hogy Ragnar a szemébe vágja, tévedett vele kapcsolatban, és hiba volt ide jönnie. Akkor sem mozdult, amikor egy nála jóval nagyobb ember árnyéka vetült rá. Kezét sem emelte el a füléről. Csakhogy a magába fordulását nem hagyták ennyiben, Ragnar megfogta a két csuklóját, és elhúzta a fiú feje mellől.

– Figyelj rám, Hugó – szólította meg, és türelmesen kivárta, hogy rá emelje a tekintetét. Csak azután beszélt tovább, miután a gyerek a szemébe nézett. – Még el kell intéznem pár dolgot, de visszajövök érted. Sőt akkor Elspeth-et és Dyllont is elhozom, hogy segítsenek majd neked összepakolni. Jó lesz így? Hugó engedelmesen bólintott. Mert nem hitte, hogy bármi igaz lehet Ragnar ígéretéből. Nem hitte, hogy bárki visszajönne hozzá még egyszer.

Virágzás Hava 18.

"Tudom, hogy az orvosod azt mondta neked, próbálj az erős emlékeidbe kapaszkodni, mikor előjövök. De hidd el, okkal hoztalak ide."

Megdöbbsentette a másik hangjából áradó higgadság. Úgy beszélt vele, mint egy sarokba szorított állattal. Nyugtatóni próbálta, de hogyan nyugodhatott volna meg, amikor még sosem fordult elő vele, hogy ez a másik én olyannyira felülkerekedett volna a testében, hogy teljes mértékben Hugó tudta nélkül cselekedett? Mikor hozta ide? Mióta ücsörgött ebben a parkban?

Az órájára nézett. Ilyenkor már fent szokott lenni hétköznapiakon. Ha rá tudta szánni magát, hogy elmenjen edzeni, akkor azért – bár ez kifejezetten ritkán fordult elő –, ha meg nem készült fel

megfelelően az aznapi óráira, akkor azért, hogy behozza az elmaradásait – ez a helyzet viszont annál gyakrabban előállt. Mindig korábban szokott kelni, mint a családja többi tagja, ez pedig azt jelenti, hogyha most elindul, és nagyon siet, még otthon találhatja őket, mielőtt felfedeznék, hogy eltűnt.

Felpattant a padról, de szinte azonnal meg is torpant, ahogy a másik megállította. Hiába küzdött, egyelőre Hugó alulmaradt vele szemben. Kiabálni akart, megrázni a fejét, befogni a fülét, bármit, ami kint tartotta volna a tudatából a hangokat. Csakhogy a másik ént semennyire sem hatotta meg, hogy ő mit akar.

"Épp azt akarom elmondani, oka volt annak, hogy elhoztalak onnan!" – vágott a gondolataiba Végel, próbálta maradásra bírni, de Hugó emlékezett az orvosa intelmeire, hogy nem hallgathat a másakra a saját érdekében.

Minden erejét latba vetette, annyira küzdött. Már attól is tartani kezdett, hogy kárt tesz saját magában. De ha ez az ára, hogy visszaszerezze az irányítást a teste felett, akkor legyen. Végel egy sóhajtás kíséretében visszahúzódott az izmaiból. Engedte Hugót szabadon mozogni, aki nem is késlekedett, azonnal futásnak eredt. A hangokat persze nem tudta kizárni a fejéből, így a másik akadálytalanul beszélt hozzá, miközben ő azt igyekezett felmérni, hogy pontosan melyik parkban is van, és milyen messze otthonról.

"Amíg aludtál, körül akartam nézni nálatok. Egész pontosan arra voltam kíváncsi, lett-e valamilyen következménye a bátyáddal történeteknek..."

"Úgy érted, annak, hogy meg akartad ölni Dyllont" – szúrta közbe minden intelem ellenére Hugó.

"Igen, annak." – A másikat nem hatotta meg a szemrehányó, száraz hangnem, mégis bocsánatot kért a maga módján. – "Gondolom, nem hiszed el, ha azt mondom, sajnálom. Nem állt szándékomban ártani a bátyádnak. Viszont a történetek miatt tudni akartam, mekkora károkat okoztam a családotban. Arra készültem, hogy beszéljek az apáddal. Mintha te lennél."

Elhallgatott, és Hugó érezte, hogy a jeges rettenet egyre inkább szövetei mélyére mászik. Hogy gondolhatta Végel jó ötletnek azt, hogy beszéljen az apjával? Tényleg azt hiszi, Ragnar annyira kezdő az állapotával kapcsolatban, hogy nem veszi észre azonnal, ha nem a fiával beszél?

"Hogy mit csináltál?" – kérdezte fenyegetőbben, mint ahogy eredetileg szánta.

"Úgy igazán semmit. Be akartam menni hozzá, de akkor meghallottam, hogy beszél valakivel. Telefonált. Nézd, Hugó, tudom, hogy képtelen vagy kimutatni, ennek ellenére még mindig ő a hősöd... És tudom, hogy én vagyok az utolsó, akinek hinni akarsz, de attól még el kell mondanom, hogy nem minden úgy igaz vele kapcsolatban, ahogy te gondolod róla."

Végel szavait követően léptei lelassultak, már nem futott, bizonytalanul haladt tovább. Ez a kijelentés megkongatott egy vészharangot a fejében. Tényleg nem akarta mérlegelni azt, hogy a másik esetleg igazat is mondhat. Miért mondana? Neki az az érdeke, hogy megszabadítsa Hugót a gyógyszereitől, és minél jobban átvehesse fejében az uralmat.

"Ha el akarnám venni a testedet vagy az életedet" – sziszegte indulatosan Végel –, "nem hagytalak volna még egyszer felébredni. Ha úgy akarom, régen kihunyt volna ez a nyomorult tudatod." – Elhallgatott egy pillanatra, mintha tudatosult volna benne, hogy nem így kell megnyerni valakinek a bizalmát, így higgadtabban folytatta. – "Én a helyedben vádaskodás helyett inkább arra lennék kíváncsi, hogy az apám kivel beszélt az éjszaka közepén éppen a történetek után."

Nem szívesen ismerte el, hogy Végelnek ebben sajnos igaza volt. Hugó egy kezén számba tudta volna venni azokat, akikkel Ragnar beszélni akarhatott a katasztrofálisan elsült ünneplés után. Éppen ezért volt egy erős sejtése arról, kinek ment az a bizonyos hívás.

"Kivel beszélt?" – kérdezett rá végül, mintha a fogát húznák.

"Amennyire ki tudtam venni, egy orvossal. Szerintem ki tudod találni, kivel."

"Orvossal?" – Egyre erősödött benne a rossz érzés.

"Igen, azzal, aki már évek óta, és csak úgy melleleg megjegyezve félrekezel téged, és a gyógyszereket is felírta neked. Annyit hallottam a beszélgetésükből, hogy az apád tudni akarta, mit tegyen, vagy

szükséged van-e erősebb gyógyszerekre. Az orvos azt javasolta neki, hogy inkább vigyen be téged az intézetükbe, vagy ha tart tőled, akkor kimennek ők, és bevisznek..."

– Nem! Az nem lehet. Nem egyezne bele... – rázta meg hevesen a fejét, és észre sem vette, hogy nem csak megállt a park közepén, de ezt hangosan is kimondta. Páran, akik ezen a korai órán épp arra kocogtak, alaposan meg is nézték a fák között magában beszélő, furcsa szerzetet. A mellkasában szétáradó félelemmel vegyes csalódottság feledtette vele, hogy jobban ügyeljen magára.

"Sajnálom. De az igazság az, hogy nem mondott neki nemet. Csak egy kis időt kért, hogy felmérje, mi van veled."

"Nem hiszek neked!" – rázta meg a fejét, miközben ismét elindult a park kijárata felé. – "Amikor csak beleavatkozol az életembe, mindig minden rosszabb lesz! Mondd csak, nem tudnál valaki olyat gyötörni, aki tényleg megérdemli?"

Hugó elmondhatatlanul dühös volt. Végelre. Egy józan hangocska a tudata legmélyén azzal próbált érvelni, hogy eddig még sosem hazudott neki, sőt eddig akárhányszor avatkozott bele az életébe, mindig megmentette, mielőtt egy nagyobb rossz történt volna vele.

Ha innen nézte, most sem volt semmi oka kételkedni szavai valóságtartalmában. Mert ha őszinte akart lenni magával – dehogyan akart, abban sem lehetett biztos, hogy ezeket a gondolatokat nem a másik sugallta-e neki –, nem volt semmi csodálkoznivaló azon, hogy így alakultak a dolgok. Az apja elvesztette a bizalmát benne, hiszen hogy hihetné normálisnak, vagy gondolhatná, hogy nem jelent veszélyt sem Dyllonra, sem Elspeth-re. Ha a testvérei biztonsága szempontjából szemlélte a saját helyzetét, el kellett ismernie, Ragnar csak annak megfelelően jár el, amit a legjobbnak gondol. Hiszen nem teheti kockára két gyereke életét azzal, hogy nem gondoskodik megfelelően a beszámíthatatlannak tűnő harmadikról. Akár úgy is, hogy a saját érdekében bezáratja.

"Mi a francért kellett megtámadnod Dyllont?" – kérte végül számon Végelt. Költői kérdésnek szánta, nem várt választ, a másik mégis tett egy kísérletet arra, hogy magyarázattal szolgáljon.

"Nem tudom pontosan. Bevillant róla valami. Mintha elvett volna valamit az életemből, amit sosem kaphatok vissza. Ez így kimondva elég nevetségesen hangzik." – Fájdalom és lemondás áradt a hangjából, és abban a pillanatban Hugó is érezte a megmásíthatatlan veszteség miatti fájdalmat a mellkasában. Meg is kellett dörzsölnie a szíve környékét, hátha ezzel kiűzheti belőle.

Csak hogy ez az érzés egyetlen pillanat alatt semmivé foszlott, mintha Végel elfedte volna előle. Így pedig Hugó dühe újult erővel, jóval hevesebben tért vissza.

– Azt hiszem, teljesen őrült vagyok – dünnyögte alig hallhatóan magának. – Csak azt tudnám, hogy volt képes a tudatalattim ennyi baromságot kiötlöni.

Gyorsított a léptein, hogy mielőbb hazaérjen. Azzal győzködte magát, hogy Végel hazudott az apjáról, hiszen Ragnar sosem záratná be. Minél hamarabb ér haza, annál előbb bizonyosodhat meg arról, hogy a másik a saját céljait akarja elérni a manipulálásával. Ezekre a gondolataira a mágus csupán annyival reagált Hugónak, hogy majd meglátják mindketten.